

[Indenrigsministeren.]

tethed i bedømmelsen af de afgivne stemmesedler.

Af *Maigaard* (SF) til udenrigsministeren (16. juli 1974):

„Vil EF-Ministerrådets hensigtserklæring af 25. juni 1974 begrænse Danmarks muligheder for at anvende vetoretten i EFs Ministerråd?“

(Spm. nr. 326).

Begrundelse.

Det såkaldte Luxembourgforlig giver hvert EF-land ret til at nedlægge veto i EFs Ministerråd, når der behandles spørgsmål, som det pågældende land anser for at være af væsentlig betydning for sig selv.

Luxembourgforliget er et led i den retlige basis for Danmarks medlemskab af EF. Danmark har således ved sin indtræden i EF sikret sig en juridisk hjemmel til at kunne nedlægge veto mod forslag i EFs Ministerråd, som den til enhver tid siddende regering måtte anse for at stride mod væsentlige danske interesser.

På Ministerrådsmødet den 25. juni d. å. har regeringen imidlertid tilsluttet sig en hensigtserklæring, hvis sigte er at begrænse enstemmighedsprincippet. Den pågældende hensigtserklæring er kendt og ønskes ikke refereret. Derimod ønskes regeringens vurdering af, om hensigtserklæringen begrænser dens muligheder for at anvende vetoretten i EFs Ministerråd.

Udenrigsminister *Guldbergs* svar (23. juli 1974):

Siden EFs udvidelse har Rådet løbende bestræbt sig på at forbedre sin arbejdsgang. Som et led heri enedes udenrigsministrene fra de 9 medlemslande på rådsmødet den 25. juni 1974 om, at hvert land skulle bidrage til at fremskynde arbejdet i Rådet. En af de måder, dette kan ske på, er ved at landene opgiver særstandpunkter i Rådet i sager, der ikke er af væsentlig betydning for det

pågældende land. Der er således ikke tale om en ændring af de hidtidige regler, men alene om en understregning af, at de skal anvendes på en måde, der muliggør nødvendige kompromisløsninger i samarbejdet, hvilket altid har været forudsat, men blot ikke efterlevet fuldt ud.

Den omtalte enighed, der ikke har fundet udtryk i nogen formelt vedtaget erklæring, berører følgelig ikke Danmarks muligheder for at anvende vetoretten i overensstemmelse med Luxembourgforliget.

Jeg må i øvrigt tage afstand fra hr. *Mai-gaards* beskrivelse af Luxembourgforligets juridiske status. Luxembourgforliget har karakter af en politisk beslutning, der ikke ændrer traktaterne, men giver udtryk for enighed om at anvende traktatbestemmelserne på en sådan måde, at forhandlingerne i Rådet skal fortsætte, indtil en enstemmig afgørelse kan træffes.

Af *Ib Christensen* (DR) til ministeren for offentlige arbejder (16. juli 1974):

„Vil ministeren tage folketingets beslutning fra 1970 om at lægge Sydmotorvejen med den nye Storstrømsbro ind over øen Farø op til ny overvejelse og i stedet eventuelt gå ind for en linieføring over Masnedø?“ (Spm. nr. 327).

Begrundelse.

I de fire år, der er gået, siden nævnte folketingetsbeslutning blev taget, er landets økonomiske situation blevet væsentlig forværret.

Det ville derfor være rimeligt, om ikke mindst Farøprojektet blev taget op til fornyet overvejelse. I forhold til Masnedølinien betyder Farølinien en 2 × 6 km længere strækning. For det offentlige betyder det ifølge vejdirektoratets betænkning fra 1969 en merudgift på 202 mill. kr. i 1969-priser, hvis man fastholder Farølinien. Der til kommer merudgiften for den enkelte til brændstof etc. på grund af længere afstand, en merudgift, der også vil ramme landets valuta særlig i denne uheldige oliesituation.